

Prædiken til sidste søndag efter Hellig3konger

Danmark er et bakkeland. Vi har ingen bjerge, men rejser vi til vore nabolande Norge og Sverige, ja så er der masser af store om mægtig bjerge, hvor man kan stå på ski eller bare lade sig fascinere af de voldsomme bjergmassiver. Selv om vi ikke har bjerge her i vores land, så hører bjerge med til det landskab vi kender, og som vi synger om f.eks. *solen der går over hav og bjergetop*. Bjerge er altså ikke fremmede for os, men de hører med til billedet af den verden, vi lever i.

Når vi tænker på bjerge tænker vi på højdepunkter. Sådan er det også, når vi sådan vil fremhæve noget vigtigt i vores eget liv. Så er det begivenhederne, der rager op og lægger særligt mærke til. Højdepunkter er vigtige. De kaster på en måde glans ud over alt andet i livet. De farver og giver indhold, ja på en måde forklarer de noget om os og vores forhold til omgivelserne.

”Forklarelsen på bjerget”, sådan som evangelieteksten til i dag er blevet kaldt, er en smuk fortælling og samtidig lidt mystisk. Den fører os med op på bjerget. Vi får lov til at svæve rundt deroppe som i en eufori sammen med Jesus, Peter og Jakob. Det de oplever der, er på en gang magisk og mystisk. De ser noget ingen andre har fået lov til at se. Jesus forvandler sig foran dem. Hans ansigt lyser som solen, og han taler med de ældgamle fædre Moses og Elias.

Moses og Elias kender vi fra det Gamle Testamente. Elias var profet og en hellig mand, der vandrede med Gud. En dag forsvandt han bare, blev taget op i himlen af Gud og derfor ventede man også, at han skulle komme igen. Moses forsvandt også i skyerne, da han gik op på Sinai Bjerg for at modtage de to stentavler med de 10 bud fra Gud selv, men han kom igen ned af bjerget og vandrede sammen med Israelitterne til de kom til det forjættede land, som Gud førte dem til, efter 40års vandring gennem ørkenen.

Nu ser Peter, at Jesus taler med Moses og Elias, og da er der en lysende sky, der overskygger dem og en røst fra himlen lyder ”Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham”.

Det er på de ord vi i dag bygger kirke. At Gud selv har sagt om Jesus, at han er hans elskede søn. Og når vi bygger på netop de ord, er det, fordi vi bygger på noget der er hørt og set.

Vi kommer i kirken for at høre om Gud og bag efter går vi hver til sit. Hvor godt det end har været at sidde der, ja så kan vi ikke blive siddende, vi må hjem til vort eget.

I gudstjenesten bliver Guds ord jo igen levende for os, vi kommer til at se på os selv på en ny måde. For en gudstjeneste er der, hvor vort liv igen og igen sættes i et nyt perspektiv. "Forklarelsen på bjerget", er en omvendt synshistorie. Se, se. Disse ord går igen i teksten- Bliv set. Jesu ansigt lyser som solen, og den bliver vi som bekendt blinde af at se ind i. Derfor må vi sige, at disciplene bliver set i solens lys, i Guds lys. Og alt er som forvandlet.

I et glimt kan vi se verden omkring os med Guds øjne, og pludselig oplyses og oplives alt. Vi ser alt i et forklaret skær, vi ser livets urørlige hellighed. Højtideligt sagt, så lader Gud en ny varsomhed vokse frem i os, en hyldest til moder jord, en lovsang for fugle og fisk, rovdyr og tamdyr, en jubelsang til alle vore medlevende søstre og brødre. Guds evige lys virker som en dyb forvandlingskraft i os.

Du skal blive som forvandlet. Sådan lyder dagens evangelium. Du bliver set af Gud på en måde, du aldrig før er blevet set. Luk øjne og ører op for det guddommelige lys, som er i alt, hvad der er til.

Der er ikke noget bedre end at se, når det stråler fra et menneskes ansigt. Når man får netop lige den gave man har ønsket sig, eller bliver belønnet, anerkendt, set eller påskønnet. Når det stråler fra et menneskes ansigt, så har det altid noget at gøre med et se. Man er blevet set af et andet menneske, der har set noget ved en. Den gave man har fået, og som man gik helt for sig selv og ønskede sig, og nu pludselig får, skyldes jo, at der er et andet menneske, der virkelig kender en og har kunnet gætte lige præcis, hvad det var man gik og havde i tanker og ønsker.

Men intet menneske kan ramme helt præcist, vi kan nok vide meget og lære meget om hinanden ved at se hinanden og lytte til hinandens behov, ønsker og drømme, men der er tanker og drømme i ethvert menneske, som vi ikke giver udtryk for, ikke engang for dem som står os aller nærmest. Måske drømme vi ikke engang selv ved at vi har.

Når et menneske føler sig elsket, så er det omgivet af et særligt lys. Som et beskyttende slør har følelsen af at være elsket lagt sig om dette menneskes ansigt, for til netop følelsen af at være elsket, ja der hæfter sig også det at kunne elske sig selv. At kunne passe godt på sig selv, fordi man ved at man er elsket og derfor noget helt enestående. Det er i og med det lys at Gud elsker sin skabning. At ethvert menneske er en Gudstanke, helt åbenbar og hel hos Gud fra først til sidst.

Vi kan nogle gange forledes til at tro, at Guds lys og røst kan lokaliseres til et bestemt sted, men der tager vi fejl ligesom de tre disciple, Peter, Jakob og Johannes. Vort liv med Gud leves ude i det åbne i det fri mellem mennesker.

Disciplene bliver grebet af synet på bjerget, og de fik lyst til at blive deroppe for altid. På en måde mistede de jordforbindelsen. Det er først da Jesus rører ved dem, at de igen falder ned på jorden.

Det kan ske at vi engang imellem oplever noget, der er langt fra vores dagligdag. Måske er der netop der, hvor vi ikke har jordforbindelse, at vi får mulighed for at se på os selv og vores hverdagsliv i et nyt perspektiv.

Disciplene gik i brædderne, de blev slået af stor frygt og deres frygt for Gud var gennemsyret af angst for at blive tilintetgjort. Men da Jesus ser de skræmte disciple ligge på jorden i frygt, går han hen til dem og rører ved dem, en ganske enkel berøring, der bringer ham i nærkontakt med dem. Og se, det virker. De ser op, frygtløse. De er som børn, der falder til ro ved en fysisk berøring. Berøringens følte sprog sender strømme af liv fra den ene til den anden.

Kærligheden bliver også konkret mellem os, når vi rører og lader os røre af hinanden i ord eller handling. Blot det at strejfe vort medmenneske i en kærlig tanke er en berøring i sig selv. Sådan bliver Guds kærligheds rige virkeligt iblandt os, at han har rørt ved os, gør det også muligt for os at røre og dermed bevæge hinanden

Amen

